

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 39

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ¹⁾

Περὶ συστάσεως Διαρκoῦς Ἱ. Συνόδου καὶ περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1925 ψήφισμα τῆς Δ' τῶν Ἑλλήνων Συντακτικῆς Συνελεύσεως ἐπὶ τῆς ἐν ἀπυθείᾳ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἐκδόσεως Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, κρίνοντας δὲ ὑφισταμένην ἰξαιρετικῶς ἐπείγουσαν ἀνάγκην περὶ τῆς συγκροτήσεως τῆς Διαρκoῦς Συνόδου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν·

Ἄρθρον 1.

Καθίσταται Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣν ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, ἣτοι τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν πλὴν· α') τῆς περιπτώσεως ἀσκήσεως τῆς ὑπάτης δικαστικῆς ἐξουσίας ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν παραβάσεων τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Συνέδρων τῆς Διαρκoῦς Συνόδου, δι' ἣν ἀρμοδίᾳ εἶνε ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἣν ἀσχετὴ τὴν ἐξουσίαν ταύτην κατὰ τὰ ἐν Κεφαλαιῷ ΙΓ' τοῦ νόμου ΣΑ' τοῦ 1852 ὁριζόμενα, τοῦ ὁποῦ αἱ σχετικαὶ διατάξεις ἐπανέρχονται εἰς ἰσχύν, καὶ β') πάσης ἄλλης περιπτώσεως ὁρισθησομένης διὰ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἐκδοθησομένου Διατάγματος.

Ἄρθρον 2.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος σύγκαιται ἐξ ἑπτὰ μελῶν ἰσοψηφῶν, ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐχόντων Ἐπισκοπὰς, ὧν εἰς Πρόεδρος καὶ ἐξὶ Συνέδροι. Καὶ Πρόεδρος μὲν εἶνε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ δὲ Συνέδροι καλοῦνται ἀλληλοδιαδόχως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τὴν τάξιν τῶν προσβείων τῆς Ἀρχιερωσύνης, διατηρουμένης ἐξ ἑκάστης εἰς τὰς συνεδριάσεις καὶ τῆς τάξεως τοῦ ἰδίου βαθμοῦ.

Ἡ Διαρκὴς Ἱ. Σύνοδος εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ ἂν εἶνε παρόντες τέσσαρες Συνέδροι, αἱ δὲ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ὅταν λαμβάνῃ ἀποφάσεις ὧς δικαστήριον ἀπαιτεῖται νὰ παρίστανται ὅλα τὰ μέλη τῆς Συνόδου.

1. Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως, Τ. ὤχ. Α'. φύλλ. 270, 26 Σεπτεμβρίου 1925.

Ἡ Συνοδικὴ περίοδος ἀρχαίται τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ κλήσις τῶν Συνοδικῶν διὰ τὴν προσηγῆ περίοδον ἀρχαίται ἀπὸ τῶ κληθέντων κατὰ προσβείαν πρὸς συγκρότησιν τῆς ΟΑ' Διαρκoῦς Συνόδου πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923.

Ἄρθρον 3.

Διὰ Διατάγματος, ἐφ' ἁπαξ ἐκδοθησομένου, καθορισθήσονται εἰδικώτερον τὰ τῶν Συνόδων τῆς Ἱεραρχίας, ὧς καὶ τὰ τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς.

Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ διατάγματος, ἀναστέλλεται ἡ συνέλευσις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Ἄρθρον 4.

Παρὰ τῇ διαρκεῖ Ἱερᾷ Συνόδῳ διορίζεται διὰ Διατάγματος Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῷ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. ὅστις ἔχει τὸ καθήκον νὰ παρενδρίσκηται ἀνευ ψήφου εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς συνεδριάσεις τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾷ Συνόδου καὶ νὰ προσυπογράφηται εἰς ὅλα τὰ πρωτότυπα τῶν παρὰ τῇ Συνόδῳ ἐκδιδομένων ἀποφάσεων καὶ πράξεων, πᾶσα ὁμῶς πρᾶξις ἢ ἀπόφαις τῆς Συνόδου εἶνε ἔγκυρος καὶ ἐν ἀρνήσει προσυπογραφῆς τοῦ Ἐπιτρόπου, ἐφόσον βεβαιοῦται δι' οὗτος παρᾶ τὴν συνεδρίαν.

Ἐπὶ ζητημάτων πίστεως καὶ λατρείας ἡ πρᾶξις εἶνε ἔγκυρος καὶ ἂν ἐν κλήσει δὲ Ἐπίτροπος δὲν παρίσται.

Τὸν Ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας μὴ ὑπάρχοντα, ἀπόντα ἢ καλυόμενον ἀπληροῖ ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Τμηματάρχης τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, τοῦτον δὲ ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀθηνῶν Πανεπιστημίου.

Ὁ ἀπληρῶν τὸν Ἐπίτροπον λαμβάνει δι' ἐκάστην συνεδρίαν εἰκοσι δραχμὰς μεταλλικὰς ὧς ἀποζημίωσιν. Ὁ μισθὸς καὶ τὸ ἐπιμίσθιον τοῦ Ἐπιτρόπου καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου.

Ὁ παρὰ τῇ Διαρκεῖ Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἐπίτροπος εἶνε τοιοῦτος καὶ παρὰ τῇ Συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας.

Τὸ κεφάλαιον Β' τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 καταργεῖται.

Ἄρθρον 5.

Ἡ Διαρκὴς Ἱ. Σύνοδος, καθισταμένη ὡς τὸ μόνον δευτεροβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον, ἔχει τὴν κατὰ τὸ δέδιον β' τοῦ ἁρθρου 48 καὶ τὰ

ἄρθρα 52 καὶ 53 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 δικαστικὴν δικαιοδοσίαν.

Ἡ τριμῆτος προέδρις τοῦ ἁρθροῦ 53 περιορίζεται εἰς μηνιαίαν τεταύτην.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 33 καὶ τὰ ἄρθρα 43—48 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 καθοριζομένη δικαστικὴ δικαιοδοσία διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ, ὅπου δὲ ἐν ταῖς σχετικαῖς διατάξεσι τῶν ἐν τῷ παρόντι καὶ τῷ προηγουμένῳ ἰδαίῳ τοῦ ἁρθροῦ τοῦτου ἀναφερομένων ἁρθρῶν τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 γίνεται χρῆσις τῶν ὄρων «δευτεροβάθμιου δικαστηρίου» ἢ «Ἱερᾶς Συνόδου» ἢ «Προέδρου αὐτῆς» νοεῖται ἡ Διορκὴς Σύνοδος ἢ Πρόεδρος αὐτῆς.

Διὰ Διατάγματος ἐφ' ἁπαξ ἐκδοθησομένου καθορισθήσονται τὰ περὶ ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου καὶ ἀναθεωρητικοῦ, ὡς καὶ αἱ λακτομῆραι περὶ τῆς δικαστικῆς δικαιοδοσίας τούτων καὶ τῆς διορκῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ Διατάγματος ἔπαινοντα ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς ταῦτα αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν νόμων Σ' καὶ ΣΑ' τοῦ 1852 μετὰ τῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1922 γενομένων τροποποιήσεων.

Ἄρθρον 6.

Τὸ κεφάλαιον Θ' ὡς καὶ αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 μέχρι τοῦ ἁρθροῦ 82 διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, ὅπου δὲ ἐν τοῖς σχετικαῖς ἁρθροῖς γίνεται μνεία τῶν ὄρων «Ἱερᾶς Συνόδου» ἢ τοῦ «Προέδρου αὐτῆς» νοεῖται ἡ Διορκὴ, Σύνοδος ἢ ὁ Πρόεδρος αὐτῆς.

Ἄρθρον 7.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς Διορκῆς Συνόδου, καλουμένων καὶ ἐτέρων ἐξ ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολιτῶν τῆς Αὐτοκαφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας τῶν ἐπὶ παντασίαν διοικησάντων, Ἐπισκοπῆν, μὴ τελ. ὄντων δὲ ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν ποινήν.

Διὰ Διατάγματος καθορισθήσεται ὁ τρόπος τῆς προέσεως καὶ τὰ καθέκαστα ἐν γένει τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν Μητροπολιτῶν γίνεται ὑπὸ τῆς Διορκῆς, Συὸδ οὐ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων Σ' καὶ ΣΑ' αἵνες ἐπατέρχονται ἐν ἰσχύϊ.

Ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ τὰ ἐν ἁρθροῖς 16 28 καὶ 20 ἰδαί. α' καὶ γ' καὶ τὰ ἐν ἁρθροῖς 26-43 ὁριζόμενα, ὅπου δὲ ἐν τοῖς σχετικαῖς ἁρθροῖς γίνεται μνεία τῶν ὄρων «Ἱ Συνόδου» ἢ τοῦ Προέδρου αὐτῆς νοεῖται ἡ Διορκὴς Σύνοδος ἢ ὁ Πρόεδρος αὐτῆς.

Ἄρθρον 8.

Ἡ ἀληθὴς ἐννοία τοῦ ἁρθροῦ 82 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 εἶνε οὐ ἀνευ ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. Ὑπουργοῦ οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ Κρίτει Ἀρχιερέων δύναται τὰ ἀπουσίαση τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ δι' ὅσον δῆλατε χρονικὸν διάστημα.

Ἄρθρον 9.

Τὸ κατὰ τὰ ἄρθρα 7—10 τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 γρ. φεῖον τῆς Συνόδου, τῆς Ἱεραρχίας χρησιμεύει καὶ ὡς γρ. φεῖον τῆς Διορκῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἄρθρον 10.

Ἡ Διορκὴς Σύνοδος ἔχει κατὰ τὰ λοιπὰ πᾶσαν τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τὴν καθοριζομένην διὰ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 καὶ ἐν ἁρθροῖς 10 15.

Ἄρθρον 11.

Ὡς πρὸς τὴν Διορκὴν Σύνοδον καὶ τὰς ἀνωτέρω συνεφεῖς διατάξεις ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 ἰσχύουσιν μόνον αἱ ὁδηγῶς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἁρθροῖς καθοριζόμεναι διατάξεις, κατὰ λοιπὰ δὲ καὶ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν κατὰ τὰ προηγουμένων καὶ τὸ ἐπομένον ἁρθρον Διαταγμάτων, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν νόμων Σ' καὶ ΣΑ' τοῦ 1852 μετὰ τῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1922 γενομένων τροποποιήσεων, ἐπανερχομένων διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐν ἰσχύϊ τῶν σχετικῶν διατάξεων.

Ἄρθρον 12.

Οἱ ἐν τῷ μηνὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὑποθελωῶς ἀποχωροῦντες Ἀρχιερεῖς τῆς ἐνεργεῖας λαμβάνουσι ἐφ' ὅρου ζωῆς τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἱεραρχῶν ἂν ὑπερέβησαν τὸ 65 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν ἢ ἂν ὑπερέβησαν τὸ 60ον ἔτος καὶ ἔχωσι ὑπηρεσίαν Ἀρχιερέως ὑπὲρ τὰ 15 ἔτη, ἢ ἂν περιῆλθον εἰς σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἀνικανότητητα λόγῳ νόσου ἢ γήρατος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ποιμαντορικῶν τῶν καθηκόντων.

Ἄρθρον 13.

Διὰ Διατάγματος ἐφ' ἁπαξ ἐκδοθησομένου καὶ μετὰ γνώμην τῆς Διορκῆς Ἱ. Συνόδου δύναται τὰ συμπληρωθῶσιν αἱ κατὰ τὰ προηγουμένα ἁρθρα διατάξεις τοῦ παρόντος, οὗ ἡ ἰσχύς ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταρνούμενης πάσης ἐναντίας διατάξεως.

Εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας διακαδεύσεως Ὑπουργὸν ἀντιθέμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Νομοθετικοῦ Διατάγματος ἐπὶ βληθησομένου πρὸς κύρωσιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Σύλευσιν.

Ἐν Ὑδρῇ τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1925

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας
ΠΑΧΑΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
Θ. Πάγκαλος

Τὸ Μέλη

Ι. Κουνδούρος, Α. Παναγιωτόπουλος, Ι. Α. Τσιμιζέας, Γ. Κοφινάς, Γ. Μπούμπουλης, Α. Ταβουλάρης, Κ. Σταμούλης, Α. Χατζηκυριάκος.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

ΣΤ'

Τῆς ἐπὶ κοινῷ συζητήσεως μετέσχον τὰ σπουδαιότερα τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου. Ὁ Ἀρχιεπ. Πολτάβας Ἰωσήφ (ἑγγάμιος) ἀφηγηθεὶς πῶς ὁ ἴδιος δὲν ἐπεδίωξε οὐδὲ καὶ ἐπεθύμει τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν ἠναγκάσθη δὲ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θείαν κλήσιν, εἶπεν, ὅτι, παρὰ τὴν ὥς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀσάφειαν τῶν πρώτων πηγῶν, ἀλλ' ὅμως οἱ ἐκκλ. κανόνες οὐδαμῶς παρέχουν ἀφορμὴν πρὸς ἀρνήσιν τοῦ ἐγγάμου τῶν Ἐπισκόπων. Ἡ Κοινὴ συνείδησις τοῦ γοιστιανικοῦ λαοῦ ἐξεδηλώθη ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις ὑπὲρ τοῦ ἐγγάμου τῶν ἐπισκόπων, ἡ δὲ ἐν Τρούλλῳ σύνοδος δὲν εἶναι Οἰκουμενικὴ, ἀλλὰ τοπικὴ. Ἐτ' ἴσης ἡ ἀρχαία ἐκκλησία, πρῶτοι ἐπισκοπικοὶ τὸν θεσμόν, καὶ ἄρα ἡ Ἐκκλησία τὴν ἀγιότητα τοῦ γάμου ἀνεγνώριζε καὶ ἐν τῷ ἀξιώματι τοῦ ἐπισκόπου. Μέχρι τοῦ 18 αἰῶνος ὑπῆρχον ἑγγαμοὶ ἐπίσκοποι. «Ζῶ ἐν Πολτάβᾳ μόνος, ἄνευ τῆς συζύγου μου, καὶ ὅμως ὁ λαὸς ἐκπνευστικῶς με ἐρωτᾷ: διατί ἡ σύζυγός μου δὲν ἔρχεται, καὶ ἀπαντᾷ νὰ ἔλθῃ. Ὅπου δ' ἐμφανισθῇ τὴν ὑποδέχονται μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ σεβασμοῦ».

Ὁ πρωθιερεὺς Μπογιάρσκη τονίζει ὡς μίαν τῶν κυρίων αἰτιῶν τῆς κατηργήσεως τοῦ ἐγγάμου τῶν ἐπισκόπων τὴν ταμιακὴν πολιτικὴν τῆς Πολιτείας. Οἱ βασιλεῖς ἤθελον νὰ μὴ περιέρχωνται εἰς τοὺς κληρονόμους τῶν Ἐπισκόπων αἱ περιουσίαι των, ἀλλ' εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κράτους. Ἀνάγκη ὅπως διὰ πυκνοῦ κηρύγματος διαφωτισθῇ ὁ λαὸς ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ἐνισχυθῇ οὕτω ἡ κοινὴ συνείδησις. Καλλίτερον εἶνε νὰ περιμείνωμεν ὅπως ὅλος ὁ κόσμος κατανοήσῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ θεσμοῦ διὰ νὰ ὑποστῇ πανταχοῦ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐπισκόπου μετὰ τῆς αὐτῆς συμπαθείας. «Ἐγὼ αὐτὸς ἔχω εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὸν διορισμόν μου ὡς Ἐπισκόπου. Πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν ἔθεσα ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν ἐνορχιῶν μου τὸν διορισμόν μου τοῦτον, καὶ πάντες ἀνεγνώρισαν τὴν ὀρθότητά του, μοὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐμπιστοσύνην των καὶ αὐτοὶ οὕτοι με ἐξέλεξαν ἐπισκοπὸν των, ἀλλ' ἐγὼ ἀκόμη προτιμῶ νὰ περιμένω. Τὸ ζήτημα πρέπει νὰ τὸ ἐγκολπωθῇ ἡ λαϊκὴ ψυχὴ, φαίνεται δ' ὅτι τὸ ἐγκολπύνται καθ' ὅσον ἑγγαμοὶ ἐπίσκοποι διακονοῦν ἤδη παρ' ἡμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὁ δὲ λαὸς ἐν τούτῳ οὐδὲν σκάνδαλον διαβλέπει..

Ὁ μητροπ. Ἀλέξανδρος ἐξαίρων τὸ σημερινὸν ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ὡς ἐξαιρετικὸν ἀγώνισμα ἰσοφαρί-

ζον πρὸς τὰ μαρτυρικὰ κατορθώματα, ἐκφράζει τὴν θλίψιν του διότι οἱ ἐκλεγέντες ἤδη καὶ προαχθέντες εἰς ἐπισκόπους πρωθιερεῖς δὲν ἐδέχθησαν, ἐν ᾧ ὁ λαὸς συμπάσκει τὰ μάλιστα πρὸς τοὺς ἐγγάμους ἐπισκόπους. Ἀναφέρων δ' ὡς παράδειγμα τὸν πολύτεκνον ἐν Κρασνογιάρσκ ἐπίσκοπον, προσέθεσεν ὅτι ὅταν ἀπέκτησε τὸ δέκατον τέκνον καὶ ἠρωτήθη πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ θρέψῃ τῶσαν πολυμελῆ οἰκογένειαν, ἀντ' αὐτοῦ ἀπήντησεν οἱ χριστιανοὶ του ὅτι ὡς μέχρι τοῦδε ἐφρόντιζον διὰ τὰ 9 τέκνα του, θὰ φροντίσουν διὰ τὴν διατροφήν καὶ τοῦ δεκάτου. «Μὴ νομίσεις ὅτι περιφρονῶ τοὺς ἀγάμους ἐπισκόπους—ἐπεῖπεν ὁ ἀγορητὴς—ἐν τῷ προσώπῳ των τιμῶ πρὸς πᾶν τὴν χάριν καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἔργον των· ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς σωτηρίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεως πρέπει σήμερον νὰ ζητηθῶσι δυνάμεις καλλίτεραι... Πρέπει νὰ παρικληθῇ ἡ Σύνοδος νὰ εἰσαγάγῃ ὠρισμένως τὸν θεσμόν τῶν ἐγγάμων ἐπισκόπων εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ζωήν, οἱ δὲ ἡδὴ ἐκλεγέντες ἐπίσκοποι ἑγγαμοὶ ἱερεῖς ὀφείλουσι ἀμέσως νὰ χαιροτονηθοῦν, διὰ δὲ τὴν ἐπιβράδυνσιν τῆς χαιροτονίας των καὶ τῆς ἀναλήψεως τῶν νέων των καθηκόντων πρέπει νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς αὐτοὺς ἐπιτίμια.

Ὑπὲρ τοῦ ἐγγάμου τῶν ἐπισκόπων ἐκηρύχθησαν καὶ οἱ κατόπιν λαβόντες τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ζητήματος Ἀρχιεπίσκοποι Γεώργιος, Ἰωάννης καὶ Πέτρος, καὶ ὁ μητροπ. Σιβηρίας Πέτρος, ὡς κύριον κώλυμα τῆς προσχωρήσεως πρὸς τὸν θεσμόν τοῦτον τονίσαντες οὐχὶ λόγους δογματικοὺς ἢ κανονικοὺς, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκονομικοὺς. Ζήτημα λοιπόν, κατ' αὐτοὺς, κυρίως εἰπεῖν δὲν ὑφίσταται, οἱ δὲ οἰκονομικοὶ λόγοι ἀποτελοῦν πρὸς αὐτὸν τι ἐμπόδιον, δυνάμενον σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ὑπερπηδηθῇ.

Μεθ' ὁ λαβὼν τὸν λόγον ὁ παρακαθήμενος ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Ἀλέξανδρος ἀρχιεπίσκοπος Παῦλος εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

«Λαμβάνων ὑπ' ὄψιν πᾶν ὅ,τι ἐνταῦθα ἐλέχθη, θεωρῶ ἑμαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ δηλώσω, ὅτι ὑπάρχουσι ζητήματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑψίστης σπουδαιότητος. Καὶ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς εἶνε, φέρ' εἰπεῖν, τὸ τοῦ ἐγγάμου τῶν Ἐπισκόπων».

Ἀλλὰ τοιαῦτα ζητήματα ὑπόκεινται εἰς τὴν κοινήν λύσιν πασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ μακρὸν ἐξεδίδετο ἐκκλησιολογικὴ ἀγγλιστί ὑπὸ τοῦ ἀρχμ. Τεκστούλου περιοδικόν, ἐν ᾧ συχνὰ ἐξετίθετο ἡ διὰ τῶν αἰώνων ἐξέλιξις τοῦ ζητήματος ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὑπεδεικνύοντο τὰ μέσα καὶ αἱ μέθοδοι, δι' ἃ θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ θε-

τική αὐτοῦ λύσις. Οἱ ἐρουνῆται τοῦ ζητήματος, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰ διάφορα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ρεύματα ὡς πρὸς τὸν ἄγαμον Ἐπισκοπικὸν κλήρον, συνιστάσιν, μεταξὺ ἄλλων τὴν μετ' ἐπιγνώσεως καὶ μεγάλης προσοχῆς ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τούτου. Ἡμεῖς οὐδὲν ἔχαμεν ν' ἀντιτάξωμεν κατὰ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ ἐγγάμου τῶν Ἐπισκόπων, ἀλλ' ὡς ἀντιπροσωποὶ τῆς ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς προτείνομεν τὴν μετὰ προσοχῆς ἐρευναν τοῦ ζητήματος.

Ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἡμῶν ὡς ἀντιπροσώπων τῆς ὁρθοδ. Ἀνατολῆς δὲν δυνάμεθα νὰ λύσωμεν τὰ ζητήματα περὶ ὧν ὑφίστανται ὀρισμέναι διατάξεις τῶν Οἰκ. Συνόδων, συνειδότες, ὅτι ὁ ὁρθόδοξος λαὸς δὲν θὰ θελήσῃ τόσον εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ τοὺς ἐπὶ μέρους ἀντιπροσώπους, ὅταν οὗτοι ἀναλαμβάνουν νὰ λύσῃ, ἕστω καὶ δικαίως καὶ ὁρθῶς, τοιαῦτα ζητήματα, ἀπὸ τῶν ὁποίων μᾶς χωρίζουν ἐκκλησιαστικὰ ὁρθόδοξα ἡθὴ μακρῶν αἰώνων, δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονώμεν ὅτι ἡ ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Κατολίκων καὶ ἄλλων ἔχει ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι, ἐν περιπτώσει ἀνεπιτυχοῦς λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου, εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐπιτεθῶσι καθ' ἡμῶν καὶ νὰ διατυπώσωσιν ἐπικρίσεις καὶ μομφάς·.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Ἡ ἀποστολὴ τῆς ἱερουσύνης.

Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ—18 Ὀκτωβρίου.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς : ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστελλαντά με» (Λουκ. 10, 16).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Μετὰ δυσκολίας δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι οἱ πλείστοι τῶν χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐκτιμῶσι προσηκόντως τὸ κύρος τῆς ἱερουσύνης ἐν τῷ κόσμῳ καὶ εὖτος εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀνευλάβεια εἰς βίβρος τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἔχει λάβει δυστυχῶς ἱκανὰς διαστάσεις. Ἡ ἱερουσύνη εἶναι ἀποστολὴ θεῆς. **ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ**—Α' Τὸ ὕψος τῆς ἱερουσύνης ἀποστολῆς. Β' Ἡ πρὸς τὸ ἱερατικὸν ὀφειλουμένη τιμὴ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Τὸ ὕψος τῆς ἱερουσύνης ἀποστολῆς.

1.—Οἱ ἔχοντες ἱερατικὸν βαθμὸν, διάκονοι, ἱερεῖς ἀρχιερεῖς, ἐτερογοῦσι τὸ ἔργον αὐτῶν ὡς ἀντιπροσώποι, ἕκαστος ἐν ἰδίᾳ ἀρμοδιότητι, τοῦ Χριστοῦ. «Κεθὼς ἀπέσταλμέν με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς». Καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἄρα ταύτην οἱ κληρικοί εἶναι ἐντεταλμένοι νὰ συνεκρίσσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τὴν θέσιν τοῦ Ἰησοῦ ἀποστολῆν. Καθίστανται λοιπὸν συνεργάται τοῦ Χριστοῦ. Ὅποια πλέον συγκεκριμένη τιμὴ; (Ματθ. 10, 40).

2.—Αὐτὸς οὗτος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ χαρίσματος τῆς ἱερουσύνης ἐπετέλεσεν ἐν τῷ κόσμῳ σωτηριῶδες αὐτοῦ πρόγραμμα : «Σὺ ἱερεὺς εἰς τοὺς αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» (Ἐβρ. 5, 6). Τοῦτο εἶναι ἔχοντες ἀρχιερεῖς, ὁ ἐκάρθωσεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ἐβρ. 8, πρὸβλ. 5 10).

3.—Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν τοῦ λαοῦργήματα τὸ ἱερατικὸν εἶναι ἀναποσπάστως συνδεμένον πρὸς τὰ θεμέλια καὶ τὰς ῥίζας αὐτῆς. Ἀμαγαλαὶ σιγμαὶ τῆς γεννήσεως, τοῦ γάμου καὶ τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἱερεῖα ἀνήκουσι...

4.—Καὶ δὲν εἶναι τὸ ἐξοχώτατον τῶν ἔργων τοῦ κυβερνᾶν ψυχάς, τὸ διαγαίρειν καὶ ἐνισχύειν παρὰ τῷ χριστιανῷ τὰς σχέσεις καὶ τὰ αἰσθήματα ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὅσα νὰ ρυθμίζωσι τὴν ζωὴν;

5.—Δὲν εἶναι δὴ μεγαλειώδες προνόμιον νὰ εἶναι αὐτὸς διὰ τοὺς ἄλλους ὁ χριστιανὸς-τύπος, ὁ ἀνθρωπὸς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς αἰωνιότητος;

Ποῦται δεῖναι μεταμέλειαι καὶ πικραὶ τύψεις συνειδότος δι' ὅσους ἤθελον ἀνακρίνει τὴν ἀνευλαβῆ διαγωγὴν αὐτῶν ἀπέναντι ἕστω καὶ ρακενδύτου τινὸς ἱερέως!... Πόσαι ὁμῶς καὶ τοῦ κλήρου αἱ ὑποχωρώσεις;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Ἡ πρὸς τὸ ἱερατικὸν ὀφειλουμένη τιμὴ.

1.—Ὀφείλομεν βαθύν σβασμόν. Εἶναι οἱ πνευματικοὶ ἡμῶν πατέρες καὶ ὁδηγοί.

2.—Εὐταίθειαν καὶ ὑπακοήν : «ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ». Καὶ ὁ Παῦλος «κεῖθεσθαι τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε»...

3.—Εὐγνωμοσύνην : ὅσον περισσώτερον δακνύομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τοὺς ποιμένας ἡμῶν τόσον περισσώτερον ἐνισχύομεν αὐτοὺς καὶ ἀνακουφίζομεν εἰς τὸ βαρὺ αὐτῶν ἔργον. Διὰ τοῦτο καὶ πρέπει ἐν ταῖς προσευχαῖς ἡμῶν νὰ μὴ παραλείπωμεν αὐτοὺς παρακαλοῦντες ὅπως ὑπάρχωσι πάντοτε ἀντάξιοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λειτουργοί.

4.—Υλικὴν καὶ ἡθικὴν συνδρομὴν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ἱερῶν καὶ ποικίλων καθηκόντων τοῦ ἱεροῦ Κλήρου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ἀγαπητοί· ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν ἕστω τότε ὑψηλὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πρὸς αὐτοὺς τιμὴ εἶναι τιμὴ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ πρὸς τὸ ἱερατικὸν ἀδιαφορία καὶ περιφρόνησις ἀποδακνύει δεινὴν παραγνώρισιν τῶν πραγμάτων. Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ ἱερεὺς, ὡς λειτουργὸς τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι καὶ ὁ ἀριστερὸς λειτουργὸς τοῦ ὑψοῦς πολιτισμοῦ καὶ συντελεστής πρῶτος τῆς εὐημερίας τῆς Κοινωνίας. Ἄ περιβάλλωμεν αὐτὸν μετὰ ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος τέκτων πρὸς πατέρας. Εἶναι ἡ μόνη ὁδός, ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἐμπρόκειν αὐτῷ κύρος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Συντάκτης τοῦ καλλίστου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ τῶν Πατρῶν «Ὁ Ἀπ. Ἀνδρέας» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 15 Σεπτεμβρίου τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά. «Πρὸ ἡμερῶν παρίστημεν αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες μᾶς ἐλευσίνης σκηνῆς, ἣτις ἐξετυλίχθη ἐν μιᾷ τῶν ιστορικωτέρων ἀλλὰ καὶ σεμνοτέρων Μονῶν μας. Ἐκεῖ χάριν ἀναψυχῆς εἶχον ἐπιδράμει πολιτευομένων συγγενεῖς σκοποῦντες νὰ παραμείνουν σὰν στὸ σπήτι τους δσας ἡμέρας ἤθελον. Μόλις τοῖς ὑπεδείχθη ὅτι συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμόν τῆς Μονῆς τοῦ Μητροπολίτου τὴν αὐστηρὰν ἐγκύκλιον μόνον μίαν ἡμέραν καὶ πρὸς ἐπιτέλειαν θρησκευτικῶν καθηκόντων ἡδύναντο νὰ μείνωσιν, ἐξηγριώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ ὑβρίζωσι μὲ τὸν ἀνευλαβέστατον τρόπον τὰ πάν-α. Καὶ ἐνῷ ἡ περιποιητικότης τῶν μοναχῶν τοὺς εἶχε εἶχε καθυποχρεώσει καὶ ἐνῷ ἔτρωγον καὶ ἔπινον πλουσιως ἀπὸ τὸ πτωχικὸν τῶν μοναχῶν, καὶ ἐνῷ σιωπηλῶς καὶ ἀφαντάστως ὑπομονητικῶς ὁ φιλάσθενος Ἀρχιμανδρίτης μόνος του ὡς σερβιτόρος τοὺς ἐπεριποιεῖτο, στερηθεῖς αὐτὸς τὸ φαγητόν του καὶ τὴν ἡσυχίαν του, αὐτοὶ ὡς μαϊνόμενοι ὕβριζον μοναχοὺς καὶ μονὰς καὶ ἠπέλουν ὅτι θὰ διαρπάσουν τὰ μοναστηριακὰ καὶ θὰ καταγγείλουν καὶ θὰ πετάξουν ἔξω τοὺς μοναχοὺς κτλ. Ὅ,τι καὶ ἂν γράψω εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἡ ἀχαρακτήριστος καὶ ἀνεξήγητος ἐκείνη στάσις. Εἶχον τὴν ἀπαίτησιν νὰ φιλοξενήσουν ἡγεμονικῶς καὶ ἐπ' ἀόριστον οἰκογενείας μὲ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ προκλητικότητα τοῦ σημερινοῦ συρμοῦ, οἱ μοναχοί, ἵνα ἐκεῖνοι εἰς ἀνταπόδοσιν ὑποστηρίξουν τὰ δίκαια τῶν Μονῶν κλπ. Ἴδου ἀπὸ ποῖον πνεῦμα ἐμφοροῦνται οἱ πολιτευόμενοι τῆς ἐποχῆς μας, ποία ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς των ποῖαι αἱ ἀπαιτήσεις των καὶ ποίας εἰσηγήσεις ἔχουν οἱ ζητοῦντες τὴν διάλυσιν τῶν Μονῶν. Θεωροῦν καὶ τὰς Μονὰς ὡς τσιφλικιά των, καὶ ἀφ' οὗ ἀφῆρπασαν τὰ 9)10, ζητοῦν νὰ ροφήσουν καὶ τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ αἷμα τῶν ταλαιπώρων μοναχῶν, ἐπὶ ἀπειλῇ διαλύσεως! Ἄν εἶναι δυνατόν νὰ λέγωνται οὔτοι χριστιανοὶ καὶ νὰ ὀδηγήσουν τὸ Κράτος εἰς πρόοδον, ἀφ' οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι στεροῦνται καὶ τῆς μάλλον στοιχειώδους μορφώσεως καὶ οὐδεμία χορδὴ τῆς καρδίας εὐγενῆς πάλλει ἐντὸς αὐτῶν!»

§ § Ἐπὶ τῷ καταρτισμῷ, ὡς λέγεται, διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ φιλολογία ἢ καθόλου τοῦ ἐλαφροῦ περιοδικοῦ τύπου λογοκρισία «ἐλαφρὰ» φιλολογία θὰ ὑφίσταται ἐφεξῆς προληπτικὴ ἢ ἀπαλλαγὴ ἢ κοινωκία τῶν ἀσχημιῶν, καὶ ἀνθηκότητε, τῶν δια-

φθειρουσῶν μὲν κυρίως τὸν κόσμον τῶν μεираκίων καὶ τῶν κορασίων, τῶν παριστωσῶν δὲ τὴν χώραν ὡς παμμέγεθες καταγώγιον, ἠρξάντο διατυπומεναί ἐν τῷ τύπῳ ὑπὸ χρονογράφων διαμαρτυρίαι ὅχι κυρίως διὰ τὴν δίωξιν τοῦ αἰσχροῦ, ἀλλὰ διὰ τὴν σύγχυσιν, ἣτις ἀσφαλῶς θὰ ἐπακολοθῇ ἐν τῷ χαρακτηρισμῷ ὡς «ἐλαφρῶν», δηλαδὴ «ἀσέμνων», καὶ ἔργων εἰς τὸν κύκλον τῆς Τέχνης ἀναγομένων. Σήμερον, —κακῶς βεβαίως—, ὡς «ἐλαφρὰ φιλολογία» χαρακτηρίζεται πᾶν λογοτέχνημα, ἀναγόμενον εἰς τὸ μυθιστόρημα, τὸ διήγημα, τὸ δράμα, τὴν κωμῳδίαν, τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἐν γένει δημιουργικὴν νεωτέραν φιλολογίαν. Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθετήματος δὲν θὰ εἴνε βεβαίως ἡ δίωξις ταύτης τῆς φιλολογίας, ἀλλὰ τῆς αἰσχρᾶς, παντὸς δηλαδὴ ἐντύπου, τὸ ὁποῖον ὑπάγεται κυριολεκτικῶς ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τῆς «πορνογραφίας», περιλαμβανοῦσης πᾶν ὅ,τι προάγει θετικῶς τὴν ἀνθηκότητα καὶ διαφθείρει τὰ ἥθη. Καὶ τίθεται τὸ ζήτημα: πρῶτον, πρέπει νὰ καταδιώκωνται τὰ ἀνθήικα ταῦτα προϊόντα διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀπόκρυφα καὶ, ἐπομένως, περισσότερον περιζήτητα; δεύτερον εἴνε δυνατόν νὰ ὀρισθῇ κριτήριον τῆς διακρίσεως τῶν ἡθικῶν ἀπὸ τῶν ἀνθηκικῶν καὶ ποῖον δύναται νὰ εἴνε τοῦτο; Εἰς ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ ἐρωτήματα ἀπαντῶμεν ἀδιστάκτως καταφατικῶς, προσεχῶς δὲ θ' ἀναπτύξωμεν ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ τὰ κατὰ τὸ ὁμολογουμένως δύσκολον τοῦτο ζήτημα.

§§ Φρονοῦμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνθηκωτέρα διαμαρτυρία ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον νὰ διατυπώσουν πρὸς τὰς ἀρχὰς ὁμαδὸν καὶ ματὰ σύσκεψιν οἱ ἐπαγγελματίαι ἔμποροι διὰ τὰς αὐστηρὰς ἀποφάσεις τῶν αἰσχροδικεῶν περὶ τῶν αἰσχροκερδούντων συναδέλφων των. Ἀντὶ νὰ σπεύσουν αὐτοὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι, ὡς ἐντιμοὶ ἐπαγγελματίαι, νὰ τιμωρήσουν τοὺς ἀτιμάζοντας τὴν συνομοταξίαν των συναδέλφους των ἀποκηρύσσοντες αὐτοὺς ὡς ἐπιζητοῦντας ἔκνομον καὶ ἀνθηκικὸν κέρδος διὰ παραποιήσεως, ἀπάτης, νοθεύσεων, δηλητηριάσεων καὶ ληστρικῆς ἀρπαγῆς τοῦ ἰδρώτος τοῦ πτωχοῦ λαοῦ, —ἐγκλημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἡ αὐστηροτέρα ποινὴ δὲν ἰσχύει ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν προξενουμένην εἰς τὴν ὑγείαν καὶ τὴν τιμίαν ἐργασίαν τοῦ κόσμου ζημίαν, ὕψισαν φωνὴν διαμαρτυρομένων διὰ τὴν αὐστηρότητα ποινῶν τινῶν τοῦ αἰσχροδικεῖου, συνεργούντες τοιοιτοτρόπως εἰς τὸ ἐγκλημα καὶ συνένοχοι συναποφαίνοντες ἑαυτοὺς. Τὸ φαινόμενον εἴνε λίαν χαρακτηριστικὸν τῆς ἐκλύσεως τῶν συγχρόνων ἔθνων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Τὸ ἑσχάτως ὑποκινήθην ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἀπέληξεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου Ν. Διατάγματος, ὅπερ δημοσιεύεται ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ, καὶ εἰς τὴν ἀναστολὴν τῆς τακτικῆς συνελεύσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Ἱεράρχαι εἰς ἀπαντηλημέναις συσκέψεις συνελθόντες ὑπέγραψαν διαμαρτυρίαν καὶ κατὰ τοῦ Ν Διατάγματος, τοῦ ἀνατολέντος τὸ πρῶτον ἰσχύον κανονικὸν καθεστὼς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κατὰ τῆς πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον διαβιβασθείσης διακομῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν περὶ ἀπομεινύσεως ἐξ Ἀθηνῶν τῶν Ἀρχιερέων. Τὴν διαμαρτυρίαν συνυπέγραψαν καὶ οἱ βραδύτερον ἀφικθέντες ὧν εἰς μετ' ἐπιφυλάξεως ὡς πρὸς τινὰς λεπτομερείας, ἐπειδὴ δὲν παρέστη κατὰ τὰς συσκέψεις, ἐν συνόλῳ 27 Ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις παρόντων. Εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἑδραῖς αὐτῶν εὐρισκόμενους Σεβ. Ἱεράρχας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνήγγειλε τηλεγραφικῶς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ν.Δ. τῆς 26 Σεπτεμβρίου καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ἀναστολὴν τῆς τακτικῆς συνελεύσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ περὶ ὥραν 10ην π.μ. ἐγένετο ἡ ἐνθρονισμὸς τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἐπιταμελοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπαρτιζομένης ἐκ τοῦ Μ.κ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Προέδρου, καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φιδιότιδος Ἰακώβου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολυκάρπου, Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονυσίου, Ἀργολίδος Ἱεροθέου, Κορινθίας Δαμασκηνοῦ, Κυθήρων Δωροθέου, ὅστις δὲν ἐφθάρσεν εἰσεῖν εἰς Ἀθήνας. Μὴ διορισθέντες δὲ εἰσῆλθον Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπιγραφείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἀπουσιάζοντες δὲ καὶ τοῦ κ. Τμηματάρχου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, προσεκληθὲν ὁ κατὰ τὸ Ν.Δ. τῆς 26 Σεπτεμβρίου ἀνακληρωτὴς κ. Κ. Πάλλης, Καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιολογίου. Διελθὼν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου. Μετὰ τὴν τέρψιν τοῦ Ἀγασμοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀ' Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνεγνωρθεὶς τὸ πρὸς τὸν Μακ. Πρόεδρον ἔγγραφον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν περὶ τοῦ καταργησμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, συμφώνως τῷ Ν.Δ. τῆς 26 Σεπτεμβρίου, μεθ' ὃ ὁ Μ.κ. Πρόεδρος προσεφώνησεν αὐτὴν δι' ὀλίγων λέξεων, κατέθετε δὲ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν διαμαρτυρίαν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὸ ἔγγραφον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, δι' οὗ παραγγέλλοντο οἱ Ἱεράρχαι ν' ἀπέλθωσιν εἰς τὰς ἑδρας τῶν. Μετὰ τοῦτο ἡ Ἀ. Ἱερὰ Σύνοδος εἰσηλθὼν εἰς τὴν ἐξέτασιν διαφόρων ὑποθέσεων. Ἡ προσφώνησις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Κύριε ὁ Θεὸς, ὁ συναγαγὼν ἡμᾶς ἐνταῦθα ὡς ἐκπρόσωπους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνθ' ἧς ἡμεῖς μόνον σήμερον συνερχόμεθα, ὡς εὐλογίῃ τὰς ἐργασίας ἡμῶν. Εἶναι ἀτύχημα ὅτι μετὰ ὑπερεννηκονταετὴ ἱστορικὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, δὲν κατέστη

δυνατὸν νὰ ἀποκρυσταλλωθῇ τὸ διοικητικὸν αὐτῆς σύστημα, διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦτο δὲν ἐτέθη ἐπὶ τῶν κανονικῶν βάσεων, ἐφ' ὧν δεόν νὰ στηρίζεται ἡ τῆς Ἐκκλησίας διοίκησις, ἐπεὶ δὲ μείζον τὸ ἀτύχημα τοῦτο ἀποβαίνει, διότι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καθ' ὅσον τὸ μακρὸν τοῦτο διάστημα, ὡς κύριον ζήτημα αὐτῆς ἔχει τὸ διοικητικὸν ζήτημα. Οἱ πρῶτοι διαπρεπεῖς αὐτῆς θεολόγοι, ὁ Φωριακίδης, καὶ ὁ Οἰκοδόμος, ἐξηνιχθήσαν εἰς τραχέας διενέξεις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, παρεμφλῆσταις τὰ μεγάλα προβλήματα καὶ ζητήματα, αἵνα ἴδωμεν ἀπασχολήσασιν τὴν νέαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τοῦ 1833 μέχρι τοῦ 1852 ἡ Ἐκκλησία αὕτη διήνυσεν ἀνώμαλον βίον, τῆς δὲ ἀνωμαλίας κυρία αἰτία ὑπῆρξε τὸ δύσλυτον διοικητικὸν ζήτημα. Κατὰ τὸ 1852, ἱστορικὴν συγκυρίαν κρισιμοποιήτην, ἐφάνη ὅτι ἔπρεπε νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ μετὰ μακρὰς συζητήσεις, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς, ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἐπανήλθεν εἰς τὰς περὶ διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνυπόληπας τοῦ 1833, διότι εἰ Νόμοι Σ' καὶ ΣΑ' ἀντέγραφον τὸ πρῶτον Νομ. Διάταγμα τοῦ Ὁθωνοῦ περὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνταῦθεν νέοι ἀγῶνες ἤρξαντο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οὐχὶ πρὸς ἐπίλυσιν ἄλλων τινῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν, ζητημάτων, ἀλλὰ τοῦ διοικητικοῦ, δυστυχῶς, ζητήματος. Μετὰ ἐξήκοντα ὅλα ἔτη, ἐνομίσθη ὅτι ἦτο δυνατὴ λύσις τις. Μεγάλῃ καὶ πολυκροτῶς Νομοπαρασκευαστικῇ Ἐπιτροπῇ κατὰ τὸ 1914 συγκαταστήσασα καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐργασθεῖσα παρεσκευάσεν ἔργον τι, ἀλλ' οὕτως οὐκ ἔστι μίαν οὕτως πρότασις αὐτῆς ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν. Ἐδέησε νὰ προσέλθῃ μία ἐπιθεωρητικὴ, ἔως οὗ, ὑπὸ τὰς γνωστὰς περιστάσεις καὶ σχεδὸν ἀπροσδοκῆτως, ἐφάνη ὅτι ἐλύθη τὸ ζήτημα κατὰ τὸν κανονικώτερον καὶ τὸν μᾶλλον ἰδεώδη τρόπον. Τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας ἀνέλαβεν ὁλόκληρος ἡ Ἱεραρχία. Ἡ δὲ Ἐκκλησία, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας, κατέστη ἀνετέλης. Ἐκαστος Ἱεράρχης ἐν τῇ ἐαυτοῦ περιουσίᾳ ἠδύνατο νὰ ἐνεργῇ ἐλευθέρως τὰ ἐκ τῶν κανόνων ἀπορρέοντα καὶ ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ καθήκοντα. Ἐλλείπετο μόνον νὰ ὑπάρχῃ ἐν Ἀθήναις διαρκὴς τις Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ, ἐκπρὸςσωποῦσα τὴν Ἱεραρχίαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἡ ἐμφάνισις ζητημάτων τινῶν, τὸ δὲ τὸ ἀδόκιμαστον τοῦ συστήματος, οὐκ ἔστι ἡ πλήρης εὐδοκίμησις δὲν ἠδύνατο βραίως νὰ καταδειχθῇ ἐντὸς οὐσίας μόλις, καὶ ἄλλοι τινὲς λόγοι, προεκάλεσαν κινήσιν τινα, ζωηρῶς ἰδίως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκδηλωθεῖσαν καὶ ἀπολήξασαν εἰς τὴν καταργησιν τῆς Συνόδου ταύτης. Ἐάν εἴπωμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς σήμερον δοκιμάζομεν τὴν ἐκκλησίαν ἧς ἐπαρήχθη τῷ 1852 ἐκ τῶν Νόμων Σ' καὶ ΣΑ'. εὐρισκόμεθα ἐν τῇ ὁρῇ ἐκτιμῆται τοῦ γε ονόματος. Διότι βεβαίως οὐδεὶς ἀνέμενε τὴν πρὸς τοὺς Νόμους ἐκείνους ἀδόκητον παλινδρομήσιν, μετὰ τὸν Καταστατικὸν Νόμον τοῦ 1923. Ἀναμφιβόλως ὅμως ἡ παρούσα Ἱερὰ Σύνοδος, ἐμφανισθεῖσα σήμερον ὑπὸ περιστάσεσι διαφόροις τῶν τοῦ 1852 καὶ ὑπὸ μορφήν διαφόρον τῆς πρὸ τοῦ 1923 Συνόδου, ἀλλὰ δὲ καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τῆς διατηρουμέ-

νης 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας, δέον τὰ ἐπιληφθῆ τῆς ὀριστικῆς λύσεως τοῦ πολυκρότου διοικητικοῦ ζητήματος τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, ἵνα διανοιγῇ τὸ σῆμα πρὸς ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινωνικὴν ὁρᾶν. Εἶναι καιρὸς ἀληθῶς νὰ λήξῃ ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ νὰ συγχρονισθῇ ἡ 'Εκκλησία πρὸς τὰς κυκλοῦσας αὐτὴν περιστάσεις. Ὁλόκληρος ἔσμος ζητημάτων μεγίστων καὶ σπουδαιοτέρων τοῦ διοικητικοῦ προβάλλεται ἐνώπιον τῆς 'Εκκλησίας ὑπὸ τῶν ἐπείγουσων ἀναγκῶν καὶ αὐτῆς καὶ τῆς κοινωνίας. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιληφθῇ αὐτὴν ἡ 'Εκκλησία, πεῖθουσα ἅμα καὶ τὴν Πολιτείαν ὅτι συμφέρει καὶ αὐτῆς πραγματικὸν εἶναι νὰ μὴ παρεμβαλληται κώλυμα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς 'Εκκλησίας, διὰ τῆς διεκδικήσεως δικαιωμάτων ἐξερχομένων τῶν ὁρίων τοῦ μόνου ἀνήκοντος εἰς τὴν Πολιτείαν δικαιώματος τῆς ἐποπτείας.

—Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐν 'Αλεξανδρείᾳ κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Φωτίου καὶ περὶ ὥραν 10 1/2 π. μ. ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ πάντων τῶν παρεπιδημούντων ἐν Ἀθήναις 'Αρχιερέων, ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκλιπόντος τὸν βίον Πατριάρχου.

—Διὰ Διατάγματος ἀπὸ 7 Ἀυγούστου καὶ 2 Σηβρίου ἔ. ἔ. ἐκδοθέντων καὶ ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 226 καὶ 235 φύλλοις τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθέντων ἰδρύνονται 'Ενοριακοὶ Ναοὶ ἐν τῇ 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν 1) ὁ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων ἐν τῷ προσφυγικῷ Συνοικισμῷ Νέας 'Ιωνίας (Ποδαράδες) καὶ 2) ὁ τῆς Ἀγίας Ἀννης (Περβολίων).

—Ὁ κ. Διευθυντὴς τοῦ Γεν. 'Εκκλησι. Ταμείου δι' ἐγκυκλίου παρεκάλεσε τοὺς Σεβ. 'Ιεράρχας ὅπως συστήσωσι εἰς τὰ 'Υπουργοσυμβούλια ἵνα καὶ εἰς τὸν προϋπολογισμόν τρέχοντος ἔτους τῶν 'Ιερῶν Μονῶν ἀναγραφέντα ποσὰ ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βυλαγγμένης ἀποστειλῶσι τὸ ταχύτερον ἐπ' ὀνοματίῳ του, ὄντος Συμβούλου καὶ Ταμείου τοῦ ἐν λόγῳ ἰδρύματος, λόγῳ οἰκονομικῆς στενοχωρίας εἰς ἣν τοῦτο εὐρίσκεται.

—Ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. 'Εκκλησι. Ταμείου παρεκλήθησαν οἱ Σεβασμ. 'Ιεράρχαι ὅπως γνωρίσωσιν εἰς τὰ 'Υπουργοσυμβούλια 'Ι. Μονῶν ὅτι συμφώνως πρὸς προγεστέραν ἐγκύκλιον διαταγὴν ὀφείλουσι νὰ καλέσωσι τοὺς λόγῳ σπουδῶν παρὰ μένοντας ἐκτὸς τῆς Μονῆς καὶ λαμβάνοντας τὰ εἰσπαιώματα τῶν ἀδελφῶν ἢ δοκίμων αὐτῆς, ἀδελφούς ἢ δοκίμους καὶ τοῖς γινώσκουσιν ὅτι ὑποχρεοῦνται κατὰ τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν τῶν μαθημάτων νὰ ἐπατέρχωνται εἰς τὴν Μονὴν αὐτῶν, προσφέροντες γραφικὴν ἢ πατρὸς ἄλλου εἵδους κατάλληλον ὑπηρεσίαν ἐν αὐτῇ καὶ ὅτι οἱ μὴ προσερχόμενοι δὲν δικαιοῦνται οὐδενὸς χρηματιτοῦ ἢ ἄλλου ἐκ τῆς Μονῆς δικαιώματος κατὰ τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὰς ἐκ Ρώμης εἰδήσεις, ἀμέσως μετὰ τὸ πέρας τοῦ 'Ιωβιλαίου τοῦ Ἀγίου ἔτους, ὁ Πάπας θὰ ἐπιληφθῇ συντόμως τῆς προπαρασκευῆς Οἰκουμε-

νικῆς συνόδου, καταβállων πᾶσαν προσπάθειαν, ὥστε ἐπιτύχῃ τὴν εἰς αὐτὴν συμπαράστασιν τῶν διαφωνουσῶν πρὸς τὴν Καθολικὴν 'Εκκλησίαν, ἰδίᾳ δὲ τῶν «ἐθνικῶν» καλουμένων Ὁρθόδοξων 'Εκκλησιῶν διαφόρων Σλαβικῶν χωρῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον σημειοῦται ἤδη ἔντονος δραστηριότης διαφόρων Ἀποστολικῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Βατικανοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ σκοπὸν συνεχίζονται δραστηρίως διαπραγματεύσεις καὶ μετὰ τῆς Ναπολεωνίδας πρὸς συνομιλοῦσιν κογκροδάτου, ἀπεσταλῆσαν δὲ ἐκ Ρώμης καὶ εἰδικαὶ ὁμάδες Βενεδικτίνων καὶ 'Ιησοῦϊτῶν εἰς τὴν Ρωσίαν πρὸς βολιδοσκοπήσιν τῶν διαθέσεων τῶν δύο Ὁρθόδοξων Ρωσικῶν 'Εκκλησιῶν. Ὁ Πάπας ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὴν ἐπιστροφὴν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αἰγίδα τῆς Ρώμης ὅλων τῶν Ἀνατολικῶν 'Εκκλησιῶν καὶ ἐλπίζει, κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῶν κύκλων τοῦ Βατικανοῦ, ὅτι ἡ ἐν Ρώμῃ σχεδιαζομένη οἰκουμενικὴ σύνοδος θὰ παράσχῃ πρόσφορον ἔδαφος συνεννοήσεως.

—Εἶναι περίεργος ὁ τρόπος κατ' ὃν ἡ Ἱδρυσις τοῦ Ρουμανικοῦ Πατριαρχείου ἐξευλόγησεν ὑπὸ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Οὐνιτῶν καὶ τῶν περὶ τὸ Βατικανὸν κύκλων. Ἐν τῇ ρουμανικῇ γενοσίᾳ κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου ὁ ρουμανοκαθολικὸς ἱερεὺς Daianu ἐκφράζων τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὴν Ἱδρύσιν τοῦ νέου Πατριαρχείου ἐχαρκακτήρισεν ταύτην ὡς ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὴν ΚΠόλεως ὑποταγῆς. Συμπεραίνει δ' ἡ «Κατολικὴ 'Επιθεώρησις», ὅτι τὸ γεγονός τῆς ἰδρύσεως προμηνύει τὴν εἰς τὸ Βατικανὸν ὑποταγὴν καὶ ζητεῖ διὰ τινων φράσεων ἐννοουσῶν τὴν παγγρησιατικὴν ἐνωσιν νὰ παρουσιάσῃ τὸν δρθόδοξον ρουμανικὸν κληρὸν ὡς διαπνεόμενον ὑπὸ αἰσθημάτων φιλοβατικανῶν! Οἱ περὶ τὸ Βατικανὸν κύκλοι θεωροῦντες τὴν Ἱδρύσιν τοῦ ρουμ. Πατριαρχείου ὡς ἐκδήλωσιν ἐχθρας πρὸς τὸ Οἰκουμενικόν, δὲν ἀποκρύπτουν τὴν χαρὰν των.

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Αἱ πρῶται συνέπειαι τοῦ ἐπισκοδίου τοῦ Αἰγυπτίου Σεΐχου Ἀμπτ-ἑλ-Ράις ἐξεδηλώθησαν μετὰ κεραυνοβόλου ταχύτητος. Ὁ Προεδρεύων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως διαφωνήσας πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, παραπέμψαντα τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τοῦ "Αἷχαρ, δι' ἣς κατεδικάζετο εἰς καθάρσεις ὁ ἐν λόγῳ Σεΐχης ὡς καινοτόμος περὶ τὰ δόγματα τοῦ Ἰσλαμισμού, εἰς τὸ Νομικὸν Συμβούλιον πρὸς γνωμοδότησιν, προέτεινεν εἰς αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὑπουργείου. Τοῦ ὑπουργοῦ ὁμῶς τῆς Δικαιοσύνης διὰ τὴν ἀνταχθεῖσαν ἄρνησιν ἀπελυθέντος τῆς θέσεώς του ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργεύοντος, συνεκλήθη ἀμέσως εἰς συνέλευσιν τὸ κόμμα τῶν συνταγματικῶν φιλελευθέρων, ὃν εὗτος εἶνε ἀρχηγός ὡς, ἀγανακτῆσαν διὰ τὴν τοῦ πρωθυπουργεύοντος συμπεριφορὰν πρὸς τὸν ἀρχηγόν του, ἀπήγγελε νὰ παραιτηθῶσιν αὐθωρεῖ καὶ οἱ ἄλλοι δύο εἰς τὸ κόμμα τοῦτο ἀνήκοντες ὑπουργοί, εἴτινες μετεῖχον τῆς Αἰγυπτ. Κυβερνήσεως. Οὕτω δ' ἐξεργάγη, ἡ κατ' αὐτὰς τηλεγραφηθεῖσα ἐξ Αἰγύπτου Κυβερνητικὴ ἐκεῖ κρίσις. Τὸ γε-

δονδὶ ἐπὶ χλίσθη εἰρύεται, ἀποδίδουσι δ' εἰς αὐτὸ σπουδαίαν σημασίαν οἱ «Times» τοῦ Λονδίνου.

—Ὁ Πρύτανης τοῦ Ἀλχάρ, ὁ πρῶτος τοῦ Ἀρσίου Πάγου τῶν 24 Οὐλεμάδων τῆς Αἰγύπτου, συνέταξε λεπτομερῆ ἔκθεσιν, δι' ἣν ἀναιροῦνται πάντα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ πολυθρυλλήτου βιβλίου τοῦ Ἀμπτ-ἔλ-Ραῖσκ καὶ ἐν ἣ ἀναγράφεται τὸ αἰολογι-κὸν τῆς καταδόξης του ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Οὐλεμάδων. Τὸ ἔγγραφο τοῦτο διεβιάσθη πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἰ. Υπερ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης. Πέντε 1ος (Συνέχεια).—Μεταμόρφωσις Λεωφόρου Συγγροῦ 500, Ἁγία Μαρίνα 105, Ἅγιοι Ἀ. ἄγγεροι Ἰωνίας 300, Ἅγιος Ἀθανάσιος Ἐρησίου 850, Μεταμόρφωσις Σωνήρος Καλλιθέας 206.50, Χρυσοκασιωτίσσης 100, Ἅγιος Κωνστάντος Ὀμονίας 615, Ἅγιος Δημήτριος Βαμβαδιάς 247.50.

Ναοὶ Πειραιῶς.—Ἅγιος Ἐλευθέριος (Πειραιῶς) 240, Μεταμόρφωσις 825, Ἅγιος Σπυρίδων 100, Ἐδωγελιστρία 250, Ἅγιος Δημήτριος 463, Ἅγιος Νικόλαος 270.

Ναοὶ Περιχώρων καὶ Ἐπαρχιῶν.—Μονὴ Πεντέλης ἐκ Πανηγύρεως 700, Ἅγιος Ἀλεξάνδρος παλ. Φιλήρου 291, Ἅγιος Δημήτριος Μεγάρων 27, Μονὴ Κλεισίων 56, Μεταμόρφωσις Μοσχάτου 200, Ἅγιος Μηνάς Σιταμίνος 100, Ἅγιος Ἰωάννης Βουλιαγμένης 175, Ἅγιος Γεώργιος Ἐρησίου Π. Φιλήρου 121, Ἅγιος Ἰωάννης Μαρκοπούλου 77, Ἅγιος Στέφανος Ποδαράδων 100, Κοίμησις Θεοτόκου Ποδαράδων 140, Ἅγιος Δημήτριος Κερατέας 100, Ἅγιος Γεώργιος Ἐλευσίνος 742.00 Ἁγία Παρασκευὴ Μεγάρων 165, Ἐδωγελισμός Κρεκουκίου 100, Ἁγία Βιργβία Τριπόλεως 80, Ἰερός Ναὸς Λεβιδίου 320, Ἅγιος Κωνσταντίνος Καμακίης 70, Ἅγιος Βασίλειος Τριπόλεως 430, Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου Ἀμπελάνια 200.

—Ἰ. Υπερ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης ἀπεστάλησαν πρὸς τοῦ ἐν Τριπόλει ἱερέως Καραπαναγιώτη, δρχ. ἑκατὸν τρεῖς καὶ 10)00 ἐκ περιφορᾶς δίσκων κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 15 Αὐγούστου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πρὸς τὰς Ἐνοριακὰς Ἐπιτροπείας καὶ τὰ Δ. Συμβούλια Φιλανθρωπικῶν Σωματείων

Συνιστᾶται ὅπως—προκαίμενον νὰ ἐνεργήσωσιν δόσεις ἢ ἐορτὴν τινα ὑπὲρ θρησκευτικῶν ἢ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν—συνεννοῶνται προηγουμένως μετὰ τῆς Δ. ἐπιτροπῆς τοῦ φόρου δημοσίων θεαμάτων (Λεωφόρος Ἀμαλίας 10) πρὸς διακατόνισιν τοῦ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων φόρου συνῆλθαι τοῖς σχετικοῖς ἄρθροις τοῦ Νόμου περὶ φορολογίας Δημοσίων θεαμάτων.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἱερᾶς Μονῆς Προδρόμου Παρνασσίδος προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 11ῃ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10-12 π. μ. ἐν Δεσφίνῃ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Χριστοῦ Δ. Παρρῶ τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ Δεσφίνης κείμενα χειμερινὰ λειβάδια τῆς Μονῆς «Δρυμὼν καὶ Κεφαλὴ». Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Προδρόμου τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγιοῦτος προκηρύττει, ὅτι τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. θέλει ἐνεργηθῇ ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ πλειοδοτικὴ δημοπρασία. Ἴον πρὸς μονοετὴ μίσθωσιν μερικῶν λειβαδίων καὶ 2ον. Ἐξετέλης τοιαύτη πρὸς μίσθωσιν μιᾶς ἀμπέλου. κ. τ. τ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυῶς διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ μίσθωσις τοῦ Λεβαδίου «Κότσαρι—Προσήλιον» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυῶς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 104 ἐ. ἔ. διακηρύξεως εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς, ἥς οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δεσκάτῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δεσκάτης καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παλαιοκαρυῶς τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσιτοουλίου προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνὸς οἰκοπέδου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Τσιτοουλίου ἐνεργηθησομένην τῇ 20ῃ, 27ῃ, Σεπτεμβρίου καὶ 4ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10ῃ ὥς τῆς 12ῆς τῆς μεσημβρίας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐν Βίργινῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Τσιτοουλίου τῇ 5ῃ Σεπτεμβρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐνιᾶς προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 10 μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10 12 π. μ., ἐν Σούρπῃ, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου τὸ ἐν τῇ θέσῃ «Νηὲς» καίμενον κτήμα τῆς Μονῆς Ἰηοῦ χειμαρινὸν λειβάδιον. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 21ῃ Σεπτεμβρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Βλαχερνῶν δηλοῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετὴ ἐνοικιάσιν τὸ Λεϊβάδιον «Ἁγίας Ἐλεούσης» καὶ ἐκποιήσις 15 Ἀγλαδίων μεγάλων καὶ 17 Μοσχάριων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Βλαχερνῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀλεξάνδρου Καλμπούρου κατὰ τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10-11 π. μ. συμφώνως τοῖς ἀρχικοῖς ὅροις διακηρύξεως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φινεῷ Ἱερᾶς Μονῆς «Ἁγίου Γεωργίου» διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς (ἑνὸς) ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Καλυδίων ποιμενοσυστασία τῆς Μονῆς τὴν 10ην καὶ 11 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., ἡμέρας Σάββατον καὶ Κυριακὴν καὶ περὶ ὥραν 2ην καὶ 3ην π. μ. ἐν Γαούρᾳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Φούγια ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως αὐτοῦ. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς. Μονῇ Φινεοῦ τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου 1925.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδ. Σταδίου 38, Ἀθῆναι